

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΕΥΣΕΩΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Δ. Παπαρρηγόπουλος

Πως λησμονούσιν αλλήλους

Χαρακτήρ εις πράξιν και σκηνήν μίαν

Εθνική Βιβλιοθήκη, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 102 (16 Δεκεμβρίου 1868), σ. 81-83

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Δ'. — ΦΥΛΛΑΔ. 102.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16 Δεκεμβρίου 1868.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πῶς λησμονοῦσιν ἄλλήλους. — Τὸ βραβεῖον τῶν περισσετέρων. — Ἐρνέστος. — Ὁ χωρικὸς τῆς Φιντίας. — Αἱ τύψεις τοῦ συνευδότητος. — Ταχύτης τῆς ζωῆς. — Ποίησις. — Τὸ ἄνθος τῆς Ἀλόης. — Θερινή τις νύξ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Νεῦζ. — Εἰδοποιήσις.

Πῶς λησμονοῦσιν ἄλλήλους

ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Εἰς ΠΡΑΞΙΝ ΚΑΙ ΣΚΗΝΗΝ ΜΙΑΝ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ 32 ἐτῶν.

ΕΙΡΗΝΗ 25 ἐτῶν.

Ἡ σκηνὴ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀτμοπλοίου ἢ «Ἀμερικῆ», πλείοντος πρὸς τὴν Μεσοήνην, ἥτις φαίνεται μακρόθεν.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ἀγαθὴ τύχη μετὰ τοσοῦτον χρόνον ἐπαναβλεπόμεθα καὶ ὑπὸ καλοῦς οἰωνοῦς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀτμοπλοίου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης· αἱ περιηγήσεις διπλασιάζουσι τὴν ζωὴν. Καὶ διὰ ποῦ;

ΕΙΡΗΝΗ.

Διὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ἑλβετίαν.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Πρὸς καλλιτεχνικὰς σπουδὰς; Ἐπιφέρουσι μελαγχολίαν. Ἡ διηνεκὴς μελέτη τοῦ καλοῦ, αἱ συνεχεῖς συγκινησεῖς, ὁ ἰδανικὸς κόσμος ἐν ᾧ περιστρέφεται ὁ καλλιτέχνης, καὶ αἱ πικραὶ καταπτώσεις εἰς τὸν πραγματικὸν βίον, ἀπορροφῶσι βαθ-

μηδὸν τὴν ζωὴν καὶ ἐπιφέρουσι φθίσιν. Ἐγὼ προτιμῶ τοὺς Παρισίους καὶ διευθύνομαι ἐκεῖ. Ὁ θόρυβος τῶν πόλεων ἔχει περισσοτέραν ποίησιν τῶν ἐξοχῶν· ποικίλα αἰσθήματα, ποικίλα πάθη μᾶς περιστοιχίζουσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους· καὶ λησμονοῦντες ἡμᾶς αὐτοὺς γινόμεθα βαθμηδὸν ὀλιγώτερον φίλαυτοι καὶ ἐπομένως ὀλιγώτερον εὐαίσθητοι πρὸς τὰ ἴδια πάθη.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ θεωρίαι εἶναι ἐσφαλμέναι ὡς πᾶσα θεωρία.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι σχετικὴ πολλάκις. Ἐγὼ τοῦλάχιστον οὕτως αἰσθάνομαι. Ἐπεθύμητα τὸν θόρυβον τῶν πόλεων εἶναι ἐξαιρετικὸν φάρμακον, μάλιστα ὅταν ἔχωμεν ἀνάγκην νὰ λησμονήσωμεν.

ΕΙΡΗΝΗ.

Νὰ λησμονήσετε; . . . Ἐγὼ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐπροτίμησα τὰ ὄρη τῆς Ἑλβετίας.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

ὦ! δὲν ἦτο ἀνάγκη ν' ἀπέλθετε τοσοῦτον μακρὰν τὸ ὕδωρ τῆς λήθης παραρρέει τῆς καρδίας τῶν γυναικῶν καὶ διαβρέχει αὐτὴν καθ' ἐκάστην. . . .

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἡ εὐτυχία λησμονεῖται ταχέως· ἀλλ' ἡ ὀψις δὲν ἐπηρεάζεται ὑπὸ τοῦ ὕδατος

τῆς λήθης. Ἀφίνει ἔχνη βαθύτατα διὰ τοῦ
θανάτου μόνον πολλάκις ἐξαλειφόμενα.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ἀνελάβετε τραγικὸν προσωπεῖον. Λεί-
πει ἡ ὀρχήστρα καὶ τὸ ἀκροατήριον, τὸ
ὅποιον, σημειώσατε καλῶς, δὲν θὰ σᾶς ἐ-
χειροκρότει, ἀφοῦ λαλεῖτε ἄνευ ἐπιφωνη-
μάτων καὶ θαυμασικῶν. Ἀλλὰ τρόντι ζη-
τεῖτε λήθην;

ΕΙΡΗΝΗ.

Ζητῶ διασκέδασιν καὶ ἀλλαγὴν τοῦ βίου.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ὁ σαρκαστικὸς χαρκκτῆρ ἐδαμάσθη;

ΕΙΡΗΝΗ.

Ὅσον ἐδαμάσθητε καὶ σεῖς.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Καὶ ὅμως ἂν πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐδέχεσθε
τὴν περι γάμου πρότασιν μου θὰ εἴμεθα
τώρα εὐτυχεῖς καὶ δὲν θὰ ἠναγκαζόμεθα
νὰ τρέχωμεν, ὑμεῖς εἰς Ἑλβετίαν καὶ ἐγὼ
εἰς Παρίσιους διὰ νὰ λησμονήσωμεν ἀλ-
λήλους.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ποίαν πρότασιν; συγχίζετε; φαίνεται,
τὰ πράγματα· διότι δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ
μ' ἐπροτείνετέ ποτέ τι.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Εἶναι ἀληθές.

ΕΙΡΗΝΗ.

Δὲν ὠμιλήσατε ποτὲ πρὸς ἐμὲ περι
γάμου.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Εἶναι ἀληθές.

ΕΙΡΗΝΗ.

Πῶς λοιπὸν παραπονεῖσθε;

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Παραπονοῦμαι διότι μὲ ἀπέτρεψεν ὁ εἴ-
ρων χαρκκτῆρ καὶ τὸ εὐφυὲς ὑμῶν πνεῦμα.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἡ ἐνοχὴ μου λοιπὸν εἶναι αὐτή; Ἐὰν
ὁ ποινικὸς νόμος συνέκειτο ἐκ τοιούτων
ἄρθρων, τετέλεσται ἡ ἀνθρωπότης.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ποσάκις ἐνθερμον ἔκφρασιν αἰσθήματος
σταματᾷ ἐλαφρὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χει-
λέων γυναικός.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἐν τούτοις, τίς οἶδε . . . ἂν ἐγνώρι-
ζον . . . ἀλλ' ὁμολογήσατε ὅτι ἔχομεν
περισσότεραν εὐφυΐαν τῆς ἀπαιτουμένης
εἰς τὸν συζυγικὸν βίον, καὶ θὰ εἴμεθα οἱ
κάκιστοι τῶν συζύγων.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ἀκριβῶς αὐτὸ ἐκράτησε πάντοτε ἐντὸς
τῶν χειλέων μου τὴν λέξιν τοῦ γάμου.
Καὶ ὅμως ἀγαπώμεθα.

ΕΙΡΗΝΗ.

Δὲν μισοῦμεθα βεβαίως. Ἄλλ' ἡ κα-
τάστασις αὐτῆ τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἔχει τι τὸ
κωμικόν.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Τὸ θλιβερόν μᾶλλον· ἕκαστος ἐξ ἡμῶν
φοβεῖται ν' ἀνασύρη τὸ παραπέτασμα, φο-
βεῖται νὰ προφέρῃ μίαν λέξιν διὰ νὰ μὴ
διαλυθῇ ἡ μαγία.

ΕΙΡΗΝΗ.

Τοσοῦτον εὐθραυστον νομίζεται αὐτήν;

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

ὦ! δυστυχῶς εἶναι εὐθραυστος, εἶναι
εὐθραυστος ὡς πᾶσα εὐτυχία· ἀρκεῖ τὸ ἐλα-
φρὸν ἐνός δευτερολέπτου βῆμα νὰ συν-
τρίψῃ αὐτήν· ἀρκεῖ ὀλίγον πῶς περισσό-
τερον νὰ διαλύσῃ αὐτήν.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἡ εὐτυχία δὲν δέχεται σκέψεις καὶ
ὑπολογισμούς· ὅταν παρουσιάζεται πρέπει
νὰ ὑποδεχόμεθα αὐτήν ἐνθέρμως, περι-
παθῶς, ἀκρατήτως· ἀλλ' ὁ προσπαθῶν
διὰ τῆς λογικῆς νὰ διατηρήσῃ μακρότερον
τὸν ἀψίκορον ἐκείνον ζῆνον, οὐδὲ στιγμὴν
ἀπολαμβάνει αὐτόν.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

ὦ! λοιπὸν μετεβλήθητε ἔκτοτε.

ΕΙΡΗΝΗ.

Δὲν μετεβλήθην ποσῶς· ἐνόησα τὴν ἀ-
σθενεῖάν μου· καὶ . . . τὴν ἰδικήν σας ἀσθε-
νειαν. Ἀγαπῶμεν ἀμφοτέροι τὴν ἐν ἀπό-
πτω θέαν.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Εἰξεύρω ὅτι ἀγαπῶ τὴν Εἰρήνην.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ὅθ' λησμονήσατε αὐτήν εἰς Παρίσιους;

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Καὶ σεῖς τὸν Χαρμόλαον εἰς τὴν Ἑλ-
βετίαν.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ζητοῦμεν χώραν νὰ θάψωμεν ἐν βάνος
τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Δὲν πρόκειται περι βάνους ἀλλὰ περι
πορφύρας. Ἄλλ' ἄς μεταβάλωμεν θέμα·
αἱ πληγαὶ δὲν ἐπουλοῦνται ἀναξομένου
Πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὅτε τελευταῖον σᾶς εἶδα,

μ' ἐψάλλετε ἐν ἄσμα ἀριετὰ ἰδιότροπον·
δὲν τὸ ψάλλετε καὶ πάλιν;

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἄνευ κλειδοκυμβάλου τὸ ἄσμα ὁμοιά-
ζει τὸν μονομερῆ ἔρωτα.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Πάλιν ἐπαναφέρετε τὸν ἔρωτα ἐν μέσῳ
ἡμῶν.

ΕΙΡΗΝΗ.

Καὶ περὶ τίνος θέλετε νὰ λαλήσω; Οἱ
ποιηταὶ λέγουσιν ὅτι εἰς τὰ χεῖλη τῆς γυ-
ναϊκὸς ἀρμύζει ἀληθῶς ἢ περὶ ἔρωτος
ὁμιλία.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Διὰ τοῦτο καὶ μόνον εἰς τὰ χεῖλη πε-
ριρίζεται. Ἄλλὰ τὸ ἄσμα, παρακαλῶ.
Ὀλόκληρος ὀρχήστρα θὰ συνοδεύσῃ αὐτό.
Ὁ ἦχος τῶν ὑπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου σχημα-
τιζομένων κυμάτων.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἔστω ἔχετε τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσετε
τὰ πάντα κατὰ τὸ μικρὸν τοῦτο μέχρι
τῆς Μεσσήνης διάστημα.

(Ἰτάλλει).

Παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ἱμακίου
ἀνεπαυόμεθα ἢ σελήνη
πλήρης ἀνέταλλε μυστηρίου,
καὶ ἦσαν ἅλα φαειρὰ γαλήνη.

Ἐγὼ σ' ἠτένιζον ἐσιγῶμεν.
Ἄλλ' ἢ ἐσπέρα σαφῶς ἐλάλει·
αὐτὴ μᾶς ἔλεγεν — ἀγαπῶμεν, —
αὐτὴ ἐν φίλημα προεκάλει.

Ἄλλὰ τὸ φίλημα δὲν ἐδόθη,
δὲν ἐταράχθη ἢ ἤρπει.
παρῆλθον ἄφρονι τόσοι πόθοι,
καὶ τοὺς ἐκάλυψεν ἡ σκοτία.

Κάλλιον, κάλλιον ἄς σιγῶμεν·
ἴσως ἂν ἔλεγεν λέξιν μίαν,
αὐτὴ διέλυε τὴν μαγίαν·
αἶ! ἴσως ἤρκει νὰ μισθῶμεν.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ἡ ἰδέα εἶναι ἀληθὴς καὶ τοι ἰδιότρο-
πος· καὶ νομίζω ὅτι δὲν εὐρομεν τὸν ἀ-
ληθῆ τρόπον νὰ λησμονήσωμεν ἀλλήλους.

ΕΙΡΗΝΗ.

Θέλετε νὰ νυμφευθῶμεν;

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Εἶναι ἡρωϊκὸν τὸ φάρμακον καὶ μόνον
ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ δεόν νὰ μεταχειρίζω-
μεθα αὐτό· ἀλλ' ἂν σᾶς ἠκολούθουν εἰς
Ἰταλίαν καὶ Ἐλβετίαν;

ΕΙΡΗΝΗ.

Ὠραῖον αἰσθηματικὸν ταξείδιον! Ἐνθου-
μήθητε τὴν Κόρινναν τῆς κυρίας Στάελ';

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Δὲν μ' ἐνοήσατε· δὲν πρόκειται περὶ
αἰσθηματικοῦ ταξείδιου.

ΕΙΡΗΝΗ.

(γελῶσα.)

Ἄ! ἄ! μάλιστα, μάλιστα, ἔχετε δι-
καιον· τότε, εὐρισκόμενοι πάντοτε πλη-
σίων ἀλλήλων, ἠθέλομεν πλήξει...

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Οὐδὲ τοῦτο ἐννοῶ· ἀλλ' ἢ ἔξις δαμά-
ζει τὴν ζωηρότητα τῶν αἰσθημάτων· ὁ
νοῦς ἀγαπᾷ νὰ πλανᾶται εἰς ἄλλας χώρας
καὶ οὐχὶ εἰς τὰς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἡ
φαντασία ἀναπλάσσει ζωηρότερα τὰ ἀ-
πόντα ἀντικείμενα καὶ οὐδέποτε ἀγαπᾷ
μὲν τὴν ἐρωμένην θερμότερον ἢ ὅταν ἀ-
ποδημεῖ εἰς τὴν ξένην.

ΕΙΡΗΝΗ.

Καὶ ὅταν νυμφευθῇ ἄλλον. Λοιπὸν ἐγὼ
καταλείπετε τοὺς Παρισίους;

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ἄν δέχεσθε νὰ μὲ προσφέρετε γλυκύ-
τερον φάρμακον· θὰ διέλθωμεν ὁμοῦ τὰς
τερπνοτέρας στιγμὰς τοῦ βίου καὶ θὰ ἐπι-
στρέψωμεν τὸν χειμῶνα εἰς Ἀθήνας κα-
λοὶ καὶ ἀρχαῖοι φίλοι.

ΕΙΡΗΝΗ.

Δὲν εἶναι πολὺ κολακευτικὴ δι' ἐμὲ ἡ
πρότασις.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Καὶ δι' ἐμέ. Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν θὰ με-
ταβληθῇ ἀπὸ ἡμίθεον εἰς θνητὸν καὶ συ-
νήθη ἄνθρωπον ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀνὰ μυ-
ριάδας βαδίζουσιν ἐπὶ τῆς γῆς. Σκληρὸν
ἀλλὰ σωτήριον φάρμακον δι' ἀνθρώπους
τοῦ χαρακτῆρος ἡμῶν.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἔστω δέχομαι.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ἡ ἔξις μετατρέπει τὴν συμφορὰν εἰς
εὐτυχίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς συμφορὰν.
Ἰδοὺ ἡ Μεσσήνη.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ